

sierskan

framtiden ler tills havet forsar genom ådrorna på den slitna zigenerskan
hon måste ha sett oss komma och blundat precis i samma sekund som du vände solkatten så att hon skulle bländas
glittret var laserstark och lös guldvitt, regnbågen sträckte sig över berget, hästarna galopperade över stäppen
över den kullen var det en tredagars ridtur, cayotes tjöt i månens ljus, jag öppnade en passionsfrukt med mina tänder, kaktusen du gav mig fanns här
elden sprakade, du visade mig i lågornas sken kundalinikonstens poser, min andning lät efter mina hjärtslag, du-dum, du-dum
djuren tystnade när skymningen var över, en bris varm än mot min hud, din kropp tycktes lätta, när en rullande känsla vibrerade sig upp genom min ryggrad
sanden klädde mig, i denna oas sköljde sötvattnet rent våra kroppar, din mun smakade salt, jag sträckte mig efter vinet
kunde vi radera allt hon siat? kunde vi finna nya spår? kunde vi finna varandra igen du och jag? kunde vi läka våra sår...?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren LenaJohansson med Poeter.se id #9122 innehar upphovsrätten